

קונטרס
שיחזור
קודש

שְׁמֵי עֵלְיוֹן וְעֵלְיוֹתָיו

ספר"ק מאור עינים פרשת ויקהל ד"ה קחו מאתכם תרומה לה'

פרשת בלק תשפ"ב
♦ גליון קה ♦

החזרת נרות

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

©

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

...

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשונו הכהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

♦ ♦ ♦

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

תּוֹכַחַת עֲנִיִּים

שיעור א'

ג

למה בשבת זוכים לרפואה שלימה – ג + אצל הקב"ה אין שום חיסרון – ג + איפה שהמוח שלך נמצא שם אתה נמצא – ג + בשבת אפשר לזכות למשאלות לבו – ג + כל חיסרון הוא מציאות להגיע להקב"ה – ד + אנשים שצועקים ככלבים להם באמת חסר – ד + אפילו שיש לך צריכים לזכור שזה מאת הקב"ה – ד + אדם שלא חי עם הקב"ה מביא על עצמו דינים – ה + אדם שמקרב את עצמו לעצמו לא חסר לו כלום – ה + השבת עוזר לנו לחזור להקב"ה – ה + השבת משיב לנו את החיים – ה + בשלא הולך זהו הזדמנות להגיע להקב"ה – ו + כל חיסרון מניע לתודיענו אורח חיים – ו + חסד חייבים להגביל עם גבורה – ו + אפילו שאתה לא מבין צריכים להאמין שיש שם הקב"ה – ז + קודש חזיתך הכוונה על חכמה – ז + אדם שחי הוא חלק מדבר גדול הוא בשמחה – ז + בשבת מקבלים כוח לחזור להיות ישר – ז + משבת מקבלים כוח לימי המעשה – ח + במקום הכי נמוך בעולם גם שם ידך תנתי – ח + אדם שיש לו ישוב הדעת הוורידים מתרחבים – ח + אדם שלחוץ הוורידים נהיו צרים – ט + העיקר הוא לראות את המלך כל יום – ט + עיקר השמחה הוא כשאפשר לשמח אחרים – ט + צריכים להפריד בין החיסרון לכאב – ט + בפנימיות הקב"ה מחדש את העולם כל הזמן – י + בכל שבת אפשר להגיע לעוד נקודה בעבודת השם – י + על ידי התורה אפשר לצאת אפילו מנו"ץ שערי טומאה – י

שיעור ב'

יב

על ידינו יורד השפעות לעולם – יב + בכל רע שיש בעולם יש לך שייכות עם זה – יב + צריכים השייכות של כולם – יב + בשביל הוא בשבילך ושביל להשפעות שלך – יג + אדם שמאשים את השני עוצר את השפעות בזה – יג + לעורר רחמים נקרא שאני לא מאשים אותו – יג + הקב"ה רוצה מאתנו דמי רצינות – יד + הקב"ה

רוצה מאתנו את הפנימיות של הכסף – יד + אדם שלוקח את התורה לעצמו נורם
 רע לעצמו ולעולם – יד + קודם צריכים לתקן את עצמו – טו + יש כמה סוגי
 גליות – טו + השפעות תלוי איזה סוג דיבור מדברים – טו + צריכים להתחבר לשני ואז
 ישמע – טו + הקב"ה ברא את העולם בשביל ישראל – זז + גם מעלה קטן ופשוט אפשר
 להגיע להקב"ה – זז + בני ישראל הם בריאה חדשה – זז + שהחמור ידבר היו צריכים
 לשנות את כל המערכת כולו – זז + רק על ידי מכות אפשר לשנות דברים – יז + אדם
 צריך לתקן את עצמו עד בחינת אנוש – יז + המציאות של יהודי הוא לפרסם את הקב"ה
 בעולם – יז + אדם שלוקח משהו לעצמו מועל בהקב"ה – יז + הקב"ה נמצא אצל כל
 אחד ואחד – יח + התפקיד שלנו הוא לפרסם את הקב"ה בכל שניה ורגע – יח + סיפור
 עם הרה"ק רבי משה לייב מסאטוב זי"ע – יח + כל הפמליא של מעלה שמחים עם בני
 ישראל – יח

שיעור א'

איפה שהמוח שלך נמצא
שם אתה נמצא

שבת הוא לא רק בגשמיות אלא גם ברוחניות, אבל להגיע לזה צריכים לעמול כל השבוע כדי להגיע לזה, טועמיה חיים זכי כמה שאדם מחפש את הקב"ה בימי המעשה ככה יזכו לקבל קדושת שבת קודש. שבת הוא גם עולם המחשבה. כתוב עלה אלי ההרה והיה שם, מסביר **הבעש"ט הק'** איפה שהמוח שלך נמצא שם אדם נמצא. יתכן שפיזית הוא במקום אחד אבל המוח שלו נמצא במקום אחר לגמרי. וברגע שהמוח שלך נמצא עם הקב"ה אז אתה כל כולך שם, וזה נקרא ששבת הוא עולם המחשבה. וזה זמן שאדם מתחבר לעצמו ולהקב"ה.

בשבת אפשר לזכות
למשאלות לבו

ועל כן, גם כן אמרו נותנים לו משאלות לבו. כתוב מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר הה"ד כי אין מחסור ליראיו.

למה בשבת זוכים
לרפואה שלימה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה כל המענג את השבת (הב')). כתוב המבקר את החולה בשבת אומר שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא. לכאורה צריכים אנו להבין מהו מיוחד בשבת שאז זועקים ורפואה קרובה לבוא.

אצל הקב"ה אין שום חיסרון

אלא למדנו עד עכשיו שאדם צריך לדעת ששבת הוא לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא, שבת הוא שמא דקודשא בריך הוא, והשם של הקב"ה הוא שלימו דכל סיסטרין, ושם אין שום חיסרון כלל, וברגע שאדם חי את השבת מגיע לחי החיים, ואתם הדבקים בד' אלוקיכם חיים כולכם היום, הקב"ה הוא חי החיים וברגע שאדם דבוק בו דבוק בחיים האמיתיים.

שהן מתרחקים מהבורא ב"ה, כתוב מי זאת בקשו זאת מיידכם רמוס חצרי. אתה יכול לעלות ולהיות לידי אבל אני צריך שיהיה והיה שם תהיה לידי במחשבה ולא רק בפועל בגופך, אבל ברגע שאתם רק צועקים ככלבים הב אז ברור שחסר לכם, הוא על ידי שהם מתרחקים מהבורא ב"ה, שהוא שורש החיים, ונפלו למקום הדינין. החוסר שיש לנו הוא רק לטוב לי כי עינתי למען אלמד חוקיך, וזה רק כדי לקרב אותך בחזרה להקב"ה.

אפילו שיש לך צריכים
לזכור שזה מאת הקב"ה

הבעיה מתחיל ברגע שיש לך וברגע שהולך לך אז אדם לוקח זאת לעצמו, יעקב אבינו אמר כי במקלי עברתי את הירדן הזה הוא ידע שאין לו כלום והכל מאתו ית' שמו, וידע כל הזמן אפילו שיש לו שהוא עלול כל שנייה לאבד הכל בשניה אחד, וברגע שאליפז באמת לקח ממנו הכל מיד אמר לית אנא מוביד סברי מן בריי, עזרי מעם ד' עושה שמים וארץ, וכל פעם שלא היה לו כלום היה חי שיש לו הכל, ואיך זה יכול להיות, אלא כל פעם שלא היה לו כלום מיד התחבר להקב"ה ולאין סוף ב"ה ושם באמת לא חסר לך שום דבר, וברגע שאדם נמצא באין סוף אז שלימו דכל סטריין, וברגע שיש לך ולא חסר לך כלום אז אדם בסכנה גדולה שישכח בכלל מי נתן לו כל זאת,

אדם שיש לו יראת שמים לא חסר לו שום דבר, אדם שחסר לו ומרגיש כל הזמן שצריך לכסות את הבנק הוא אין לו יראת שמים. בשבת אפשר לזכות למשאלות לבו. רק השאלה מה נקרא אצלך משאלות לבו. אדם שמסתכל על הכמות אז אתה צודק שלמעשה חסר לי כרגע. אבל אדם שחי את האיכות שבדבר אז יש לו בשבת משאלות לבו. אדם שהעיקר שלו הוא לחיות עם הקב"ה אז באמת לא חסר לו שום דבר.

כל חיסרון הוא מציאות
להגיע להקב"ה

אדם צריך לדעת שהכאב שיש לו מביא אותו להקב"ה, טוב לי כי עינתי למען אלמד חוקיך, אדם צריך לדעת שכל החיסרון שיש לו הוא לא מציאות אלא סיבה לראות את הקב"ה, אז כבר טוב לו אפילו שבפועל כואב לו על החיסרון שיש לו. וברגע שחיים עם הקב"ה דבר ראשון שם לא חסר באמת כי הוא שלימו דכל סטריין, ודבר שני דווקא על ידי הכאב אדם מגיע לראות שמה שיש לו הוא ג"כ לא שלו והכל מאתו ית' שמו, וזה נקרא נותנים לו משאלות לבו.

אנשים שצועקים ככלבים
להם באמת חסר

כי מה שצועקים בני אדם, וקוראים לד' מצרותיהם, ואינם נענים, הוא על ידי

להקב"ה ואז לא יחסר לו שום דבר. א"כ החיסרון שיש לאדם הוא לא עצם החיסרון אלא זאת תוצאה מזה שאדם ניתק את עצמו מעצמו ומהקב"ה.

השבת עוזר לנו לחזור להקב"ה

אבל הקב"ה יודע שאנחנו נמצאים בזה העולם שכאן אנחנו עסוקים במה שאתה לא רוצה חוץ מלחפש את הקב"ה, בשביל זה נתן לנו את השבת שזה עוזר לנו לחזור אליו ית', שבת הוא לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא ושבת הוא שמא דקודשא בריך הוא, ושבת אדם מנותק מהל"ט מלאכות והוא נמצא ביום מנוחה, ואז אדם יש לו זמן להתחבר לעצמו ולהקב"ה, ויש זמנים אדם יכול להתחבר לעצמו, בזמן התפילה, או בעת התבודדות, או בשבת.

השבת משיב לנו את החיים

אבל על ידי ששומר שבת כהלכתו, משיב את עצמו לחי החיים. בשבת יש לנו הזדמנות להתנתק מכל השטויות שיש לנו בימי המעשה ולהתחבר לעצמו ולהקב"ה. וברגע שאדם משיב לעצמו את החיים, אז מאין דאית ביה יראה לית ביה חוסר. בכל חיסרון יש לנו שתי דברים, דבר ראשון יש לנו את עצם החיסרון, ודבר שני יש לנו את הכאב של החיסרון, וברגע שאדם חי עם הקב"ה אז קרוב ד' לכל קוראיו ואז אדם

ואז חייבים לחיות כי במקלי עברתי את הירדן הזה, ואז באים להכרה אפילו מה שיש לי הוא ג"כ לא שלי.

אדם שלא חי עם הקב"ה מביא על עצמו דינים

כי מה שצועקים בני אדם, וקוראים לד' מצרותיהן, ואינם נענים, הסיבה לכך הוא פשוט, הוא על ידי שהן מתרחקים מהבורא ב"ה, שהוא שורש החיים, וממילא ונפלו למקום הדינים. אתה זה שנותן להם לשלוט עליך, אדם שעסוק במה שהיה ובמה שיהיה אז הוא מנתק את עצמו מעכשיו, וכל החיות של האדם הוא רק עכשיו, וברגע שאדם לא חי עם הקב"ה בהווה אז הוא בעצמו מביא על עצמו את הדינים, אבל זה לא ח"ו להעניש אותו אלא להחזיר אותו למסלול הנכון, וכמו אדם שנוסע ברחוב מיד שיורד מהמסלול קצת הרכב מתחיל לצפצף, אבל זה כדי להחזיר אותו למסלול.

אדם שמקרב את עצמו לעצמו לא חסר לו כלום

ואף שהוא צועק, להקב"ה, האמת הוא שאדם לא צועק להקב"ה אלא לעצמו על זה שחסר לו, מכל מקום, מאחר שהרחיק את עצמו ממנו יתברך מקודם, לכך אינו נענה. וברגע שאדם מקרב את עצמו לעצמו אז מגיע

שנים בערך, ואז העץ מחזיק הרבה שנים והפרי יקר מאוד. כלומר נכון שזה היה קשה מתיש ומעייף אבל אז הפרי הרבה יותר עסיסי ויקר וחזק. א"כ הקושי הוא הזדמנות להגיע למשהו הרבה יותר, א"כ מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר, וברגע שחיים עם הקב"ה יש לי הכל ולא חסר לי כלום, א"כ לא תעזוב נפשי לשאול אדם צריך לדעת שהחיסרון מגיע בשביל תודיענו אורח חיים, והעיקר למצוא בכל קושי את הקב"ה. אדם יש לו טלפון ורואה שזה מחובר אבל הוא לא יכול לחייג, נכון שזה מחובר אבל לפעמים יכול להיות עוד בעיות שבגלל זה אי אפשר להוציא שיחות. ובסתם חכמה תודיענו, כלומר לפעמים נכון שאין מצב להתקשר אבל תשאיר את המצב מחובר שזה תודיענו.

חסד חייבים להגביל עם גבורה

צמאה לך נפשי כמה לך בשרי, הבעיה מתחיל שאדם רוצה להבין ולהשיג כל דבר, אבל העיקר הוא לך דומיה תהילה יש מצבים שאי אפשר להבין ולהשיג שום דבר וצריכים ללכת עם דומיה. בארץ ציה ועייף בלי מים. עולם חסד יבנה, חסד הוא מים, מים יורדים מלמעלה לכיוון מטה ואם לא אוספים אותו זה נבלע באדמה ונעלם לגמרי. וכדי שיהא מזה משהו חייבים להכניסו לתוך כלי. א"כ מים מצד אחד זה חסד ומצד שני חייבים להגביל אותו.

נמצא ליד הקב"ה ששם אין חיסרון כלל ושם עוז וחדווה במקומו.

כשלא הולך זהו הזדמנות להגיע להקב"ה

כתוב לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסדך לראות שחת. לכאורה צריכים אנו להבין מהו הכפל לשון שאול ושחת. אלא למה אדם נמצא בשאול כי הוא רואה כבר את החורבן שיהיה וחושב שהעולם כבר נגמר והולך, אדם חושב שהנפש שלו יהיה בשאול, ואז אפילו שכרגע הוא עוד לא בשאול אבל כל דבר אצלו הוא שאול, כי הוא ממילא יהיה שם ולדעתו כבר מחכים לו ברגע שיגיע לשם ומיד יעשו ממנו מנגל, אבל הדרך האמיתי הוא שאדם ידע מזה שלא הולך לו שזה הזדמנות מהקב"ה להגיע אליו ית', וזה כזה מקום שאף אחד אחר בעולם עוד לא למד בדרך הזה את הקב"ה רק אתה, וברגע שאדם מחזק את עצמו יש לו כוח לחזק גם אחרים, ואז לא רק שלא תעזוב נפשי לשאול אלא גם לא תתן חסדך לראות שחת, וברגע שאדם חי בכל דבר חיובי אז כל דבר חיובי אצלו ועוזר לו להגיע להקב"ה.

כל חיסרון מגיע לתודיענו אורח חיים

ידוע כשזורעים עץ אבוקדו, עד שזה יוצא החוצה זה לוקח שבע

וכבודך, ואז מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר.

אדם שחי הוא חלק מדבר גדול הוא בשמחה

כי על כן שבת אותיות תשב, אלוקים עשה את האדם ישר שיוכל לחיות אחד עם הקב"ה, והמה בקשו חשבונות רבים רבות מחשבות בלב איש, וברגע שאדם חי עם עצת ד' אז היא תקום, איזהו עשיר השמח בחלקו אמרנו **מהמהר"ל** שהוא שמח שהוא חלק מדבר גדול. א"כ כל אין סוף זה עצמו אין סוף. כשמדברים מכמות אז באמת יש לך חלק מהכמות ולא את כל הכמות, וכשמדברים מאין סוף ב"ה ברגע שיש לך אין סוף אפילו רק חלק קטן מאוד זה כבר אין סוף ב"ה.

בשבת מקבלים כוח לחזור להיות ישר

כי על ידה יכול לשוב לשורש חי החיים. בשבת אדם מקבל כוח לחזור לישר. **ומיד שמכניס הבורא בקרבו**, לא צריכים לעשות מי יודע מה, אלא עצם החיבור עצם הפנמה עצם היה שם, בזה שאתה מתחבר לעצמך ולהקב"ה **ונעשה משכן**, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. הקב"ה רוצה לשכון בתוך כל אחד ואחד. אז **קרוב ד' לכל קוראיו**. ולכך, **נותנים לו משאלות לבו דייקא**, רק השאלה מה משאלות לבו, ברגע שמשאלות לבו

שזה גבורה צמצום ודינים, וזה כדי לגלות שיש כאן מים בכלל. בראשית ברא אלוקים, נכון הקב"ה ברא את העולם עם חסד, אבל מיד אחרי זה היה חייב לעשות צמצום ודינים שזה אלוקים שיהא קיום לעולם.

אפילו שאתה לא מבין צריכים להאמין שיש שם הקב"ה

מסביר הפרי הארץ כל מעבר וכאב שיש לאדם הוא כלי כדי להגיע לראות את הקב"ה. וכדי להגיע להקב"ה הוא רק על ידי מה שאין לי אני מגיע לראות שאפילו מה שיש לי הוא לא שלי אלא מאת הקב"ה, ואדם צריך לדעת שמה שאין לו הוא לא לקחת אלא לתת לי להגיע להקב"ה, ולכאורה איפה הבנה שלי באותו רגע, אלא לית אתר פנוי מיניה ולית מחשבה תפיסה ביה כלל, בעצם הקב"ה נמצא שם אלא כרגע אני לא יכול לראות אותו כי לית ליה מגרמיה כלום. וזהו כן בקודש חזיתך ואז אני מגיע לחיות אחד עם הקב"ה.

קודש חזיתך הכוונה על חכמה

קודש הכוונה חכמה, יש חכמה תתאה ויש חכמה עילאה. חכמה תתאה כרגע אני לא יכול להשיג את זה ולא לחוש את זה אבל להאמין שזה נמצא אני יכול, וזהו כן בקודש חזיתך, וברגע שאדם חי ככה אז לראות עוזך

בריאה עשייה, אלא כאן בעולם הזה זה אצילות יצירה בריאה עשייה, וכל זה על ידי שמענג את השבת, את הוא ריבוי, לרבות העונג בב' בחינותיו, בחומר וצורה, כאמור. העיקר הוא ב' בחינות גם החומר וגם את הצורה שבהם יעבדו את הקב"ה. והעיקר לדעת שבכל מקום בעולם הקב"ה נמצא שם, מבטן שאלו שועתי אליך, לא משנה איפה אתה נמצא אפילו במקום הכי נמוך גם שם ידך תנחני. אין מציאות בעולם שאין עוד מלבדו. וברגע שאדם מתחבר שם עם הקב"ה אז במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד בו.

אדם שיש לו ישוב הדעת הזורידים מתרחבים

וזוהו ג"כ המבקר את החולה בשבת, אומר שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא. כי בוודאי, על ידי שמקרב את עצמו לבוראו על ידי השבת, ומכניסו בקרבו, הוי אצלו שלימות הגמור, כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך כי אני ד' רופאיך, מצרים זה מיצר ים, וברגע שאדם לוקח את המיצר כמציאות אז אתה בעצמך מביא על עצמך את המחלה. ר' אשר היה מסביר שאין שלימות בעולם, אבל אדם ברגע שהוא ביישוב הדעת אז הזורידים שלו מתרחבים ואז הדם עובר טוב ממקום למקום, ואז גם המקומות החלשים מקבלים עוד

הוא כמות וגשמיות אז באמת חסר לך, וברגע שמשאלות לבו הוא איכות ורוחניות אז יש לך הכל.

משבת מקבלים כוח לימי המעשה

מאחר שלבו הוא משכן לו יתברך, וברגע שאדם חי כאילו כל מלאכתך עשויה, ולכאורה הרי אדם לא מסוגל לעשות את זה, אלא ברגע שאתה מחובר לאין סוף אז הכל יסתדר לך, וברגע שאדם חי בשבת עם הקב"ה ומגיע למצב של כאילו כל מלאכתך עשויה נכון שבמוצאי שבת הכל יחזור כמקודם אבל יש לך כבר סייעתא של אין סוף ב"ה, ומשבת מקבלים כוח למצוא את הקב"ה בימי המעשה. מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת ומזה מקבלים כוח לעוד ימי המעשה. ואז טועמיה חיים זכי, משבת מקבלים כוח לימי המעשה וימי המעשה מקבלים כוח לעוד שבת וכן חוזר חלילה. וככה אדם נהיה קרוב ד' לכל קוראיו.

במקום הכי נמוך בעולם גם שם ידך תנחני

ולכך, נותנים לו משאלות לבו דייקא, מאחר שלבו הוא משכן לו יתברך. וברגע שאדם מחובר להקב"ה הוא כבר נמצא באין סוף ב"ה. אדם שלא גייד שלמעלה זה אצילות יצירה

שהוא לא רוצה כלום אלא דבר אחד לראות את המלך כל יום ויום. והוא קיבל גם לראות את המלך כל יום וגם כסף ואוכל. וזה נקרא לפני ד' ישפוך שיחו. כלומר נכון בשבת הקב"ה נתן לך חומריות, אבל הקב"ה אומר עכשיו שכל אחד יכול לבוא אלי ולדבר איתי. וברגע שאדם עושה ולפני ד' ישפוך שיחו אז לא חסר לך שום דבר.

עיקר השמחה הוא כשאפשר לשמח אחרים

אדם צריך להגיע לשבת עם דעת חסרתי מה קנית דעת קנית מה חסרת, והעיקר שתודיענו אורח חיים, ואז שובע שמחות את פניך, ר' אשר מסביר מהו שובע שמחות, אלא יש שמחה ויש שמחה, יש שמחה שאני שמח אבל אני לא יכול לשמח אחרים, ויש שמחה שאני שמח ואני יכול גם לשמח אחרים, טופח על מנת להטפוח, וזה שובע שמחות ברגע שאני שמח ומחובר לזה פנימית אז אני יכול לשמח אחרים ג"כ. וברגע ושליו **דכל סיטרין בלי שום חסרון, ובוודאי הרפואה קרובה לבוא, כי הדביק את עצמו לחי החיים.**

צריכים להפריד בין החסרון לכאב

עבודת האדם הוא להפריד בין החסרון שלו לכאב שלו, על

אספקה להמשיך הלאה, אבל ברור שיש לכל אחד מקומות חלשים בגופו.

אדם שלחוץ הוורידים נהיו צרים

וברגע שאדם נהיה לחוץ, או שנכנס למיצר שלו האישי, אז הוורידים נהיה צרים ואז הדם לא עובר וזה מחליש את האדם מאוד. בכל יום ויום חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, **הקאצקער זי"ע** אמר שאדם צריך לראות כאילו היצר עומד עם גרזן ורוצה להוריד לו את הראש ככה צריכים לפחד מהיצר, אדם שלא מרגיש זאת סימן שהראש שלך הוא כבר הוריד, אדם שלא רואה את עצמו יוצא ממצרים סימן שהוא עמוק במצרים, ובכל יום אדם צריך לראות את זה.

העיקר הוא לראות את המלך כל יום

כי בוודאי, על ידי שמקרב את עצמו לבוראו על ידי השבת, ומכניסו בקרבו, הוי אצלו שלימות הגמור, ושליו דכל סיטרין בלי שום חסרון, וכמו שאמרנו מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר, כלום חסר מבית המלך, כתוב תפילה לעני כי יעטוף ולפני ד' ישפוך שיחו. **הבעש"ט הק'** מסביר זאת במשל, שהיה מלך שאמר כל מי שרוצה לבקש משהו ממני יכול לבוא ולבקש. היה אנשים שביקשו כסף והיה אנשים שביקשו אוכל, והיה אחד שאמר

אבל פנימי זה מתחדש כל הזמן, ובשבת יש לנו כוח להתחבר לפנימי זה ולהגיע להקב"ה.

בכל שבת אפשר להגיע לעוד נקודה בעבודת השם

הרה"ק רבי מענדעלע מוויטעבסק זי"ע אמר על כל שבת שזה כזה שבת שאף פעם לא היה לי עד עכשיו. דהיינו כל פעם הוא מגיע לעוד נקודה של אין סוף, וממילא זה כזה שבת שאף פעם לא היה. ידוע **שהבאר מיים חיים זי"ע** נהיה יותר גבוה כל שבת. המציאות הוא שבת זה משהו אחר מכל השבוע.

על ידי התורה אפשר לצאת אפילו מנו"ן שערי טומאה

ומצד שני אדם אומר לעצמו שהוא תקוע ומה יהיה, ועל זה אנו אומרים זכר ליציאת מצרים, **האור החיים הק'** לפני קבלת התורה אז היינו יכולים לצאת רק ממ"ט שערי טומאה, אבל היום על ידי התורה אפשר לצאת מכל מקום טומאה שיש בעולם. וברגע שאדם מתחבר לעצמו ולחיות שלו ששם הוא מתחדש ומתחיה כל הזמן, אז המצרים נעלמת ממנו, כל המצרים היה כי אתה התרחקת מהקב"ה, וברגע שאתה מתקרב להקב"ה אז אין חיסרון כלל. **אך עכשיו, על ידי שמירת שבת, יכולה היא שתרחם, והבן.** כלומר כל

החיסרון ברגע שהוא חי עם הקב"ה אז לא חסר לו שום דבר, ועל הכאב שיש לי אני אומר טוב לי כי עינית למען אלמד חוקיך, וזה כדי שאני יוכל לחיות איתך בבחינת קדוש בלי להבין ובלי להשיג, וברגע שאני מחובר להקב"ה אז לא חסר לי שום דבר. א"כ הכאב לא מגיע להעניש אותי ח"ו אלא כדי להגיע להקב"ה ואני קרבת אלוקים לי טוב, ואז מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר.

בפנימיות הקב"ה מחדש את העולם כל הזמן

וחד אמר יכולה היא שתרחם, כי בלעדי השבת, שהוא הכנסת אלקות בקרבו, בוודאי אי אפשר שתרחם, כי הוא בעצמו גורם ומביא על עצמו הדינים, כי ברגע שאדם מתנתק מעצמו ומהחיות שלו אז הוא גורם על עצמו דינים. בשבת אנו אומרים זכר למעשה בראשית וזכר ליציאת מצרים, לכאורה איזה מהם צודק, אלא שניהם צודקים, הקב"ה מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, בשבת אדם מקבל כוח לחיות כל השבוע במעשה בראשית, הקב"ה לא ברא את העולם פעם אחד והלך, אלא לעולם דברך ניצב ד' בשמים הקב"ה מחדש את זה כל הזמן מששת ימי בראשית, הקב"ה אמר יהי רקיע זה מחזיק עד עצם היום הזה, ובכל רגע זה מתחדש מחדש. נכון שחיצוני זה לא מתחדש

הקב"ה אז מאן דאית ביה יראה לית
ביה חוסר.

זמן שהייתי רחוק מהקב"ה אז היה
לך חיסרון, אבל עכשיו שאתה חי עם

שיעור ב'

כי אם אין לך שייכות עם זה, הרע לא היה מסוגל לרדת לעולם, וזה נקרא ערבים ישראל זה לזה. יש שישים ריבוא אותיות לתורה וכן יש שישים ריבוא נשמות בני ישראל, וכל יהודי הוא חלק מאות אחד מהתורה, והקב"ה ברא את העולם עם התורה, כלומר בכל מקום בעולם יש שם חיות מאותיות התורה, וברגע שחסר יהודי אחד חסר את אחד מהתורה, וזה נקרא כל ישראל ערבים זה לזה וברגע שאני לא בשלימות אז חסר גם לשני שלימות.

צריכים השייכות של כולם

וצריכים לא רק השלימות שלי אלא של כולם. וזה נקרא ושכנתי בתוכם, וכדי שאני יוכל להוריד השפעות לעולם דרך הצינור שלי כל אחד צריך להיות מוכן לזה לפני זה. כתוב האומנם אלם בצדק תדברון. שואל הגמרא מה אומנתו של האדם בעולם הזה. ישים את עצמו כאלם. יכול אף בדברי תורה, ע"ז החידוש שלא. כי דרך זה שאתה מוציא את אותיות התורה מהפה יורד

על ידיו יורד השפעות לעולם

איתא במאור עינים (ד"ה קחו מאתכם תרומה לד'). כתוב אין פורעניות באה לעולם אלא בשביל ישראל, ואין טובה באה לעולם אלא בשביל ישראל. וצריכים אנו להבין מהו הכוונה במילה בשביל ומה מונח בזה. אלא כל מה שקורה בעולם הוא בשבילי נברא העולם, איתא בפרשת פנחס: **שהנהגת כל העולמות מסור ביד ישראל, שהן קומה שלימה, בס' ריבוא נשמותיהם, שהן חלק ד' ממש.** אדם צריך לדעת שדרכו יורד השפעות לעולם, וכאלו השפעות שמישהו אחר לא מסוגל להוריד לעולם כלל, ולא משנה מה יורד טוב או רע זה כבר הבחירה שלך אבל כל מה שקורה בעולם אפילו דבר רע ברור שאתה חלק מזה.

בכל רע שיש בעולם יש לך שייכות עם זה

דהיינו כל נגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו, ואפילו שיורד רע לעולם ברור שיש לך שייכות לזה

יכול לרדת דווקא ליהודי הזה. מאחר שאין דבר נפרד ח"ו מאין סוף ב"ה, שהן מייחדין הכל כאמור. באין סוף ב"ה שם יש אחדות גמור עם כולם. ואז שביל השפע הוא ישר ושלם, ויורד הברכה והטובה בשביל הישר שעשו ותקנו ישראל, על ידי דביקותן ויחודן אל הכלל, שהוא אין סוף ב"ה, שממנו לא תצא שום רעה ח"ו. ובמקום אחר הוא כותב שכדאי לבקש רחמים אפילו על רשעי ישראל, כי ברגע שהוא רשע עבודה שלי הוא להוריד את השפע שלי ובזה לעורר גם אותו להקב"ה.

לעורר רחמים נקרא שאני לא מאשים אותו

ר' אשר היה מסביר מהו הכוונה לעורר רחמים. אלא ברגע שאני רואה את השני ואני חי אז שהוא בא לעורר אותי להגיע להבנה ולהכרה שזה שאני לא ככה זה רחמים מהקב"ה שמרחם עלי לא להיות ככה, וברגע שאני חי ככה אז פתחתי שביל של רחמים ואז השני יש לו יכולת להתעורר בחזרה להקב"ה. כמ"ש מפי עליון לא תצא הרעות וגו'. וזהו אין טובה באה לעולם אלא בשביל ישראל, בשביל הוא לשון מסילה ודרך, שתיקנו שביל מעבר השפע כאמור. ובהיפוך ח"ו, אזי קלקל השביל, גורם דינין ופורעניות ח"ו, מאחר שאין יחוד, שישראל מופרדין משרשן הכללי, שהוא אין סוף ב"ה, נפרד ח"ו כל העולם, והנבראים גם כן. וברגע שאני בפירוד אני גורם לכולם פירוד,

השפעות לעולם, כי הקב"ה ברא את העולם עם אותיות התורה ואדם על ידי דבורי דברי תורה יורד השפעות לעולם.

בשביל הוא בשבילך ושביל להשפעות שלך

שצריך כל אחד להיות לבו משכן לבורא יתברך, שלא יהא חלק המושפע בו מופרד ח"ו משרשו, ועל ידי זה יש כוח בידו ליחד את עצמו ואת כל העולם, עם כל הנבראים, ואת כל העולמות העליונים לאין סוף ב"ה, אדם צריך לדעת שכל מה שקורה בעולם בשבילי נברא העולם, דבר ראשון שזה נברא בשבילך, ודבר שני אתה זה שעושה את השביל שדרך זה ירד השפעות לעולם, וברגע שאדם חי עם הקב"ה ואז נשפע שפע וברכה וטובה מאין סוף מעילה לעלול, בהשתלשלות מעולם לעולם עד זה העולם, עם כל הנבראים. כי אצל הקב"ה אין כזה דבר נפרד.

אדם שמאשים את השני עוצר את השפעות בזה

דהיינו ברגע שאדם חושב שהשני אשם או שאני בעצמי אשם בעניין, בזה אני גורם לעצור את השפע מלרדת לעולם, וברגע שאני יחיה שאין השני כלל ואין אני והכל מאתו ית' שמו בזה אני גורם לאחדות בין כולם ואז יהיה שפע בעולם, וברגע שאני חושב שהוא אשם בזה אני עוצר שפע שהיה

מאתכם, הקב"ה רוצה ממך משהו פנימי, הקב"ה לא צריך ממך את החיצוניות של הכסף אלא הפנימיות של הכסף, אדם שנותן צדקה ועוד מפייסו מתברך בי"א ברכות. גדולה צדקה שבצדקות הנותן דעת לאדם שאין לו דעת. כלומר ברגע שאתה נותן מעצמך אז חיברת את עצמך לשני, וברגע שאדם מקשיב לשני ונותן לו רעיון, ועוד מעריך אותו ומבין אותו ומתחבר אתו זה נקרא שאתה נותן מעצמך לשני. היוצא לנו מזה הקב"ה רוצה ומבקש שכל אחד ייתן משהו מעצמו ומהפנימיות שלו.

אדם שלוקח את התורה לעצמו גורם רע לעצמו ולעולם

דהיינו הפנימיות שלי זה אותיות התורה שבהם הקב"ה ברא את העולם, וברגע שאני נותן מעצמי בזה אני פותח את הצינור שלי שיהיה השפעות לכל העולם כולו, וברגע שאדם לוקח את התורה לעצמו או שהוא מתנהג שלא על פי התורה, בזה הוא גורם רע לעצמו ופוסק בזאת את השפעות שיש לכל העולם, כי אין דרך אחרת שהשפעות ירד לעולם רק על ידי הצינור שאתה פתחת בעולם על ידי שאתה הולך בדרך התורה. וברגע שאדם לא הולך בדרך התורה אז קלקל לא רק לכולם אלא גם לעצמו, וזה נקרא לקחת אחריות על עצמו ועל אחרים, וזה נקרא עלי ועל כל בני ביתי ועל כל הנלוים עלי ועל כל בני ישראל עמיה.

א"כ בכל פרעוניות שיש בעולם אדם צריך למצוא את עצמו שם, ועבודת האדם הוא להיות אחד עם הקב"ה ועם עצמו ועם כל בני ישראל, ואז יהיה שפע בעולם.

הקב"ה רוצה מאתנו דמי רצינות

[נחזור למאור עינים שהתחלנו]. קחו מאתכם תרומה לד' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ד' זהב וכסף ונחושת. וקשה, למה כתיב מאתכם, וכי סלקא דעתין שמשל אחרים יביאו, הלא השם שונא גזל בעולה. ושם כתוב ברגע שהמלך מבקש מיסים גם המלך בעצמו משלם מיסים, כי ממנו ילמדו כולם. וכמו שהמלך לא אוהב גזל ברור שגם הקב"ה כן, ולכן קשה מהו הלשון מאתכם. אלא התשובה הוא נכון שלי הכסף ולי הזהב נאום ד' הקב"ה לא צריך ממך כסף כי יש לו מספיק והכל שלו ממילא, אלא הוא צריך ממך דמי רצינות, אני צריך לראות שאני איתי.

הקב"ה רוצה מאתנו את הפנימיות של הכסף

הבעל התניא אומר כשאדם מוציא כסף לצדקה שם אנו רואים שיש לו מסירות נפש. כי כל החיות של האדם זה כסף, ובכך געלט תן געלט פחדך געלט הכל סביב כסף, וברגע שאדם נותן כסף מעצמו לשני נותן חתיכת חיות מעצמו לשני, וזה נקרא דמי רצינות, וזהו קחו

ואצל גוי אחרי זה. א"כ כל דבר שקורה בעולם צריך אדם לומר בשבילי נברא העולם, וגם לפי השפעות שיש בעולם אני יכול לראות איפה אני נמצא בעולם.

השפעות תלוי איזה סוג דיבור מדברים

הקטע הבא הוא א ריכטיגע חסידישע שטיקעל. כתוב בכל דרכיך דעהו, כל השפעות שיש בעולם יורד על ידיו, הקב"ה ברא את העולם באותיות התורה, ויהודי על ידי שמדבר אותיות הוא אחראי להשפעות שיוורדים לעולם, והכל תלוי באדם בעצמו האם הוא מדבר דברי תורה סתם לעשות רושם על השני או שמתכוון כאן להתחבר להקב"ה על ידי דברי תורה שמוציא מפיו. אבא שאומר לילד שלו לך לישון, הוא יגיד לו בחזרה אתה תלך לישון, למה שאני ילך לישון ואתה תמשיך לעשות חיים עכשיו.

צריכים להתחבר לשני ואז ישמע

אבל ברגע שאדם מתחבר לשני ואתה מסביר לו את זה בכזה צורה שביין ברור שילך לישון בזמן. ורק ברגע שאתה תתחבר אליו אז אתה תוכל להשפיע עליו מה שאתה רוצה. אתה צריך להיות רגוע ואז הוא יהיה רגוע ואז הוא יילך לישון, אבל אם אתה לא רגוע ואתה רק מחכה שהוא יישן ואז תוכל ללכת לטייל אז הוא

קודם צריכים לתקן את עצמו

וכמו שאמר **הדברי חיים זי"ע** בהתחלה חשב לתקן את כל העולם וראה שזה לא יהיה, אחרי חשב לפחות לתקן את פולין ובסוף ראה שגם זה לא יהיה, ואחרי חשב לתקן לפחות את עירו צאנז ובסוף ראה שגם זה לא יהיה, ואחרי חשב לפחות את בית מדרשו ששם אני רב ובסוף ראה שזה לא יהיה, ובסוף אמר לפחות אצלי בבית שיהיה סדר ובסוף ראה שגם זה לא יהיה, ואז אמר קודם אתקן את עצמי ובסוף הכל יסתדר. ברגע שאדם רואה משהו בחוץ המושכל הראשון שלו הוא להאשים את כולם, והמושכל השני הוא להתחיל לעשות חשבון ולהוריד את הכעס ולהתחיל להיות עם עצמו, ולדעת שבעצם אני זה שלא הייתי חי עם הקב"ה, ואני זה שמביא את הדינים ואת הצמצום לעולם, וכל זמן שאני לא חי את השני חיובי לא מתחיל שום השפעה לעולם.

יש כמה סוגי גליות

א"כ דבר ראשון צריכים להיות אני עם עצמי, ואחרי זה אני עם אחרים ואז אני עם כולם. כתוב פדות שלח לעמו והרבה עמו פדות, מסביר **השר שלום זי"ע** שיש שלושה סוגי גליות, יהודי אצל גוי, יהודי אצל יהודי אחר, ויהודי אצל עצמו. וברגע שאדם בגלות אצל עצמו זה גורם לו גלות אצל יהודי אחר

בני ישראל, והנה מבחר כל הנבראים
הם האנושים.

בני ישראל הם בריאה חדשה

המהר"ל אומר שיש דומם צומח חי ומדבר, ויש מעליהם בני ישראל שזה בריאה חדשה לגמרי. האור החיים הק' שואל כתוב השבוע שהחמור של בלעם התחיל לדבר. אבל לכאורה איך זה יכול להיות והלא צריכים בשביל זה לשנות את כל המערכות של בריאת העולם. וכמו אדם שיש לו מכשיר חשמלי לדבר אחד, ברגע שהוא רוצה שזה יהיה למשהו אחר הוא חייב לפרק את הכל ואז הוא יכול לעשות אותו לשימוש אחר, הוא יכול להשתמש עם כל החלקים אבל לא כמו שהוא בלי פירוק לפני זה.

שהחמור ידבר היו צריכים לשנות את כל המערכת כולה

אדם שרוצה לעשות מדומם צומח חייבים לשנות את כל המערכות ואז אולי אפשר לעשות כן. הצומח שנכנס לחי לא נהיה מדבר וחייבים לשנות את המערכת בשביל זה. וכדי שהחמור יתחיל לדבר הקב"ה היה צריך לשנות את כל המערכת, כי אין הכוונה שהקב"ה הכניס רמקול לתוך פיו והתחיל לדבר, אלא היו צריכים לשנות הכל מהתחלה מהדומם עד שיהיה מציאות שגם חי יכול לדבר,

לא ילך לישון כלל. העיקר קח לך את העשר דקות תהיה אתו תתחבר אתו ביחד ואז הכל יסתדר. וזה נקרא בשבילי נברא העולם.

הקב"ה ברא את העולם בשביל ישראל

וי"ל, כי בראשית ברא אלוקים וגו', ומהו הכוונה בראשית, דרשו חז"ל **בשביל ישראל ובשביל התורה**. ודרכם ובשבילם ברא הקב"ה את כל הנמצאים. עשה מצוה אחת הכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות עשה עבירה אחת הכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה. אדם צריך לדעת שהוא השביל שדרכו יורד חיות לעולם.

גם מעלה קטן ופשוט אפשר להגיע להקב"ה

ולמה דווקא בני ישראל, אלא הקב"ה ברא את העולם בשביל סיבה אחד היינו, כי כל פעל ד' למענהו, כל מה שברא לכבודו ברא. עם זו יצאתי לי תהילתי יספרו. לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. כי אין דבר גדול וקטן, שלא יהיה ויצא ממנו כבוד הבורא ב"ה. כל דבר שיש בעולם הקב"ה רוצה שתתפעל מזה אפילו מעלה קטן ופשוט. אדם שמתבונן בטבע רואה ששום עלה לא דומה לשני, ומזה אדם מגיע לראות כבודו יתברך. ומי הקב"ה בחר מכל הבריאה שהם יכירו את הקב"ה, זה

מה פעל קל, יהודי יכול להגיע לכזה מצב שהמלאכים ישאלו מה פעל קל, כי מלאכים לא יכולים להשיג מה שבני ישראל יכולים להשיג על ידי התורה. ויהודי אפילו שנמצא בתהום גם שם יש לו תפקיד לגלות שם את הקב"ה.

המציאות של יהודי הוא לפרסם את הקב"ה בעולם

והנה כל הנבראים הם האנושים. וזה אנו רואים בזה שהם מדברים. ומובחר כל האנושים, הם אנחנו בני ישראל, וכבוד ד' הוא נתלבש בתוכינו. אנחנו אלו שצריכים לפרסם את הקב"ה בעולם. רק ההבדל בין כל הנבראים שנבראו לכבוד השי"ת, כלומר, שפעמים שיוצא מהם כבוד להשי"ת, לעומת ישראל שבהם נתלבש כבוד ד', היינו, שכל מציאות כבוד הבורא ב"ה נתלבש בהם. בכל דרכיך דעהו, כל רגע ורגע כל הנשמה תהלל י-ה הללוי-ה. על כל נשימה ונשימה אתה צריך להביא את ההלל י-ה, א"כ המציאות של יהודי הוא לפרסם את הקב"ה בעולם.

אדם שלוקח משהו לעצמו מועל בהקב"ה

וזהו הענין של גאווה, כי ברגע שאדם לוקח משהו לעצמו את הקרדיט לעצמו זה מעילה בהקב"ה, וכמו אדם שלוקח את הכסף לעצמו ברור שהוא גנב, ואז ברגע שאדם לוקח משהו

והיו צריכים לשנות את הדומם שיש בחמור, ואת הצומח שיש בחמור, ואת החי שיש בחמור כדי שיהיה מציאות שיתחיל לדבר. הדומם שווה אצל כולם, וכאן היו צריכים לשנות את הצומח שבו ואת החי שבו ואת המדבר שבו.

רק על ידי מכות אפשר לשנות דברים

ואיך באמת משנים את כל המערכת, אומר האור החיים הק' שזה קרה על ידי השלושה מכות שהחמור קיבל, וכל פעם שקיבל מכה זה מינף אותו לצאת מצומח של חמור לאדם, ומחי של חמור לחי של האדם, ומדבר של חמור לאדם, אבל בלי מכות זה הולך כלל. א"כ כל השפעות שיש בעולם יורד על ידי אותיות התורה, ובעצם כדי שהחמור של בלעם יתחיל לדבר היו צריכים לשנות את כל המערכת, ואז היה יכול להיות מציאות שידבר באמת.

אדם צריך לתקן את עצמו עד בחינת אנוש

ואפילו ששינה את המערכת החמור של בלעם דיבר רק לכמה שניות, אדם בעצמו שהוא המובחר של האנוש כולו, ואז אדם היה צריך לתקן את עצמו עד בחינת אנוש שלו, מצד אחד אנחנו בני אדם ומצד שני אנחנו המובחר בעולם, כתוב כעת יאמר יעקב

העיקר הוא על ידי ישראל. יהודי יש לו תפקיד כל רגע ושניה לפרסם את הקב"ה בעולם, והעיקר הוא על ידי בני ישראל.

סיפור עם הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע

ידוע הסיפור עם הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע שהגיע לטיש של הרבי רבי אלימלך זי"ע ואמר לו שיגיד תורה. ואמר שהקב"ה הסתובב בליל יציאת מצרים מעל בתי בני ישראל. והקב"ה פסח אז על בתי בני ישראל. הקב"ה כבר חיכה לזה הרבה זמן ליהודי הזה שהולך לפרסם אותו בעולם, וברגע שראה בית של יהודי אז כביכול הקב"ה כ"כ התרגש מזה ואז התחיל לרקוד מעל בתי בני ישראל ואמר כאן גר יהודי כאן גר יהודי. כי על ידי היהודי הזה הולך להתפרסם הקב"ה בעולם.

כל הפמליא של מעלה שמחים עם בני ישראל

וברגע שגמר להגיד את זה עלה לשולחן של רבי אלימלך זי"ע והתחיל לרקוד כאן גר יהודי כאן גר יהודי, כי כל הפמליא של מעלה שמחים עם בני ישראל כי הוא זה שהולך לפרסם את הקב"ה בעולם.

לעצמו בזה הוא גורם רע לא רק לעצמו אלא לכולם ממש. ואדם צריך לדעת שכל השפעה של כל העולם עוברת דרכו וממילא אסור לקחת לעצמו שום דבר, א"כ כל מציאות כבוד ד' עובר דרכינו.

הקב"ה נמצא אצל כל אחד ואחד

והוא נקרא שכינה. אפשר לדבר מהקב"ה ואפשר לחיות עם הקב"ה, יהודי צריך לדעת שהקב"ה שוכן בתוך כל אחד ואחד, וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך ויראו ממך, בני ישראל הם חלק אלוקי ממעל וברגע שהם חיים אחד עם הקב"ה בזה אנחנו מפרסמים את הקב"ה בעולם. **כ**י **אוהל שכן באדם.** האור של הקב"ה נמצא בתוך האדם. **ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוכו לא נאמר,** כי אם בתוכם, בתוך כל אחד ואחד כו'. יהודי יש לו תפקיד איפה שהוא רק מגיע לפרסם את הקב"ה בעולם. **היכל ד' היכל ד' המה.**

התפקיד שלנו הוא לפרסם את הקב"ה בכל שניה ורגע

כי עיקר משכן השכינה הוא בלב הישראלי השלם הדבוק בבורא יתברך ובתורתו, נמצא, שאף שכל הבריאה מביא לגילוי כבוד ד', אבל

החזרת נתנם ע"י ידידינו

הרה"ח

ר' יאיר רשנסקי

שליט"א

לברכה והצלחה בכל הענינים"